

Μία συγκλονιστική ανέκδοτη ιστορία από τον μαρτυρικό Πόντο

/ [Γενικά Θέματα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

459977-PONTOS-3A-MONI-IOANNOU-PRODROMOU-IMERAS

Αρκετά χρόνια πριν, όταν ήμουν πενηντάρης μιλούσα μέ μία θεία μου πού ήταν γιαγιά πιά. Μου μιλούσε μέ μεγάλο παράπονο για τήν πατρίδα μας τόν πόντο καί για τούς προγόνους μας. Πάνω στήν κουβέντα τής είπα πώς σύντομα θά έκανα ταξίδι - προσκύνημα στόν πόντο. Κρεμάστηκε πάνω μου καί μέ παρακάλεσε μέ λυγμούς, όταν πάω νά τής κάνω ένα χατίρι. Μου διηγήθηκε επακριβώς πού βρισκόταν τό πατρικό της σέ χωριό τού πόντου.

Μου εξήγησε μέ λεπτομέρεια τά χαρακτηριστικά του χωριού, τούς δρόμους καί μου προσδιόρισε μέ ακρίβεια τή θέση τού σπιτιού.

Μου είπε μόλις τό βρώ νά ζητήσω απ' τούς Τούρκους πού θά έμεναν πιά εκεί νά βρούν ένα κασελάκι, πού είχε κρύψει σέ συγκεκριμένο σημείο τού παλιού αρχοντικού. Μού περιέγραψε πλήρως τό κασελάκι καί τό τί περιείχε μέσα. Ασημικά, παλιά κοσμήματα, λίρες κλπ, ένα μικρό θησαυρό δηλαδή. Μου είπε νά τά αφήσω στους Τούρκους για αμοιβή μέ προϋπόθεση νά μου δώσουν ένα κρεμαστό σταυρό πού είχε μέσα τό κασελάκι. Αυτός ο σταυρός ήταν... ο βαφτιστικός τού μικρού παιδιού της πού τό έχασε κατά τή γενοκτονία. Αυτή είχε γλιτώσει. Είχε γλιτώσει μόνο τή ζωή τής γιατί η χαροκαμένη ψυχή τής μόνο ο Θεός γνωρίζει πώς πέρασε μέσα στίς πικρές αναμνήσεις εδώ στήν Ελλάδα.

Έσβησε τά παρακαλητά της μέσα στά δάκρυα καί τής υποσχέθηκα νά κάνω ό,τι θά περνούσε απ' τό χέρι μου, αλλά μέσα μου δέν είχα πολλές ελπίδες. Πράγματι έκανα τό ταξίδι, έκανα ό,τι επιθυμούσα για τόν εαυτό μου καί μετά κατευθύνθηκα για τό χωριό τής θείας μου. Η περιγραφή του ήταν τόσο λεπτομερής πού βρήκα τό σπίτι πολύ εύκολα. Παλιό λιθόκτιστο δίπατο αρχοντικό. Χτύπησα τήν πόρτα καί μου άνοιξε ένας Τούρκος λίγο μικρότερος σέ ηλικία από εμένα. Ευτυχώς ήξερε άπταιστα αγγλικά γιατί ετύγχανε σεβαστό πρόσωπο τής δημόσιας διοίκησης τής περιοχής μέ μεγάλο αξίωμα (Νομάρχης;) καί μπορούσαμε νά συνεννοηθούμε πολύ άνετα.

Τού διηγήθηκα μέ λεπτομέρεια ό,τι μου είχε πεί η θεία μου. Για μία στιγμή ταραχθηκε καί μετά μου είπε αποφασιστικά. Κοίτα νά δείς, τώρα καλύτερα νά φύγεις γιατί υπάρχουν καί άλλοι ομοεθνείς μου στό σπίτι καί δέ μπορώ νά μιλήσω ελεύθερα. Ξαναέλα τό απόγευμα τήν τάδε ώρα πού θά είμαι μόνος νά τά πούμε

καλύτερα. Πράγματι έκανα όπως μου είπε και όταν ξαναπήγα μέ υποδέχθηκε μέσα στό σπίτι πιά. Αφού ηπίαμε τόν καφέ χωρίς νά μιλήσει έφυγε άπ' τό δωμάτιο υποδοχής και σέ λίγο ξαναγύρισε κρατώντας στά χέρια τού τό κασελάκι τής θείας μου.

Κυριολεκτικά μου έπεσε τό φλιτζάνι τού καφέ άπ' τά χέρια

-Ωστε τό βρήκατε ήδη, ψέλλισα σαστισμένος.

-Ναί, εδώ και πολλά χρόνια από τότε πού είμαι σέ αυτό τό σπίτι. Πάρε τό. Πιστεύω ότι σου ανήκει, πρόσθεσε.

-Μά δέν τό θέλω, είπα διστακτικά. Μόνο τό σταυρουδάκι θέλω. Αυτό μόνο ζήτησε η θεία μου. Σάς παρακαλώ κρατήστε όλα τά υπόλοιπα.

-Κοίτα νά δείς, είπε θυμωμένα. Θά κάνεις αυτό πού σου λέω. ΑΥΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑ ΜΟΥ. Τόσα χρόνια τά φύλαγα μέχρι πού ήρθες εσύ. Στή θεία σου ανήκουν. Νά τής τά πάς.

-Μά, τό σταυρουδάκι...ψέλλισα φοβισμένα

Τότε μέ μία κίνηση άνοιξε τό πουκάμισό του και φάνηκε κρεμασμένο στό λαιμό τού τό...σταυρουδάκι.

-Αυτό δέ μπορώ νά στό δώσω. Δέ μπορώ, γιατί είναι δικό μου

Πραγματικά ζαλίστηκα. Δέν καταλάβαινα τί εννοούσε.

-Είναι δικό μου. Ακούς; Είπε δυνατά.

Είναι δικό μου, γιατί εγώ είμαι τό παιδί πού έχασε η θεία σου πρίν σαράντα χρόνια.

Έμεινα νά τόν κοιτώ μέ ανοιχτό τό στόμα. Βούρκωσα. Ήταν ο χαμένος μου ξάδερφος. Έπεσα στήν αγκαλιά του και τόν έσφιξα. Έκλαιγα μέ αναφιλητά. Τό ίδιο και αυτός.

Όταν συνήλθαμέ μου είπε. Δέν ήξερα ότι η μητέρα μου έζησε. Έμεινα πίσω. Άλλοι Τούρκοι πήρανε τό σπίτι και μέ μεγαλώσανε σάν παιδί τους. Τώρα είναι πεθαμένοι. Έχω τήν δικιά μου οικογένεια εδώ πιά.

Τού ζήτησα νά μέ ακολουθήσει στήν Ελλάδα. Νά δει τή μάνα του.

Αρνήθηκε

-Δέ μπορώ νά γυρίσω πιά. Τά παιδιά μου έχουν μεγαλώσει. Είναι αξιωματικοί στόν

τουρκικό στρατό. Καί σέ υψηλές θέσεις. ΔΕΝ ΞΕΡΟΥΝ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ. (σήμ απ' τή συνέχεια τής διήγησης θά φανεί ότι σέ αυτό τό σημείο ψευδόταν γιά νά προφυλάξει τά παιδιά του)

Άν φύγω στήν Ελλάδα τά παιδιά μου μπορεί νά πάθουν κακό εδώ. Δέν πρέπει νά έχω καμία σχέση μέ τήν Ελλάδα.

Επέμενα καί τόν παρακάλεσα νά έρθει τουλάχιστον ένα ταξίδι σάν τουρίστας καί νά επωφεληθεί γιά νά δει τή μάνα του καί τού άλλους συγγενείς του.

-Δέ γίνεται, μού απάντησε. Γιά νά καταλάβεις εδώ έχω μεγάλη δημόσια θέση. ΣΑΝ ΕΜΕΝΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΟΛΛΟΙ ΕΔΩ. ΕΓΩ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΕΧΩ. ΜΕ ΕΧΟΥΝ ΑΝΑΓΚΗ. Άν πάω στήν Ελλάδα θά δώσω στόχο ότι κάτι συμβαίνει καί θά κινδυνέψουν καί άλλοι. (Σήμ. Από αυτό τό σημείο φαίνεται, ότι ταυτόχρονα μέ τό αξίωμα πού κατείχε στά Τούρκος ήταν καί τοπικός ηγέτης τών ΚΡΥΠΤΟΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ. Τό πιθανότερο ήταν καί τά παιδιά του νά τό γνωρίζανε αλλά προφυλαγόντουσαν εξαιρετικά)

-Νά δώσεις πολλά φιλιά στή μάνα μου. Νά μή λυγίσει. Νά κάνει υπομονή. Νά τής πείς ότι θά συναντηθούμε στήν άνω Ιερουσαλήμ.

Αγκαλιαστήκαμε καί πάλι καί χωρίσαμε δακρυσμένοι.

Επέστρεψα στήν Ελλάδα καί έτρεξα αμέσως μέ τό κασελάκι στή θεία μου γιά νά τής τό δείξω καί νά τής πώ τά φοβερά νέα.

Αλλά τί δυσάρεστη έκπληξη μέ περίμενε. Οι συγγενείς μου, μού διηγηθήκανε, πώς λίγο μετά τήν αναχώρησή μου γιά τήν Τουρκία η θεία μου άφησε τήν τελευταία της πνοή.

Ίσως ο καλός Θεός τήν πήρε κοντά του γιά νά μήν ακούσει ότι τόσα χρόνια ζούσε τό παιδάκι της καί αυτή δέ μπορούσε νά τό έχει στήν αγκαλιά της. Μέ αρκετά δάκρυα είχε ματώσει τήν καρδιά της, τόσο καιρό. Δέ θά άντεχε νά ακούσει κάτι τέτοιο...

Πηγή: eikonografies.gr